

Chàng Trai Vượt Thời Gian

Contents

Chàng Trai Vượt Thời Gian	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	13
6. Chương 6	15

Chàng Trai Vượt Thời Gian

Giới thiệu

Thể loại: Xuyên không – phản xuyên, ngắn, HE Tình trạng: Hoàn Chuyển ngữ: Muối. Bổng một ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chang-trai-vuot-thoi-gian>

1. Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tô Tiểu Hồ ở trong phòng tắm tắm.

Cậu vừa xúc dầu gội đầu, đang gội dưới vòi hoa sen, chợt trong phòng tắm vang lên một chuỗi tiếng ‘bịch bịch’, sau đó thanh âm quen thuộc vang lên: “AA ÚI!!”

Tô Tiểu Hồ nhận ra người phát ra âm thanh là ai, liền thả lỏng tinh thần.

Bọt xà phòng vào mắt, cậu duỗi tay ra: “Lấy hộ tôi dầu xả với.”

Bên kia liền đáp lại một tiếng, người đột nhập phòng tắm mò mẫm trong mớ chai lọ lộn xộn, lấy một chai nặng trĩu đưa cho cậu.

Tô Tiểu Hổ nhận lấy chai sau đó lập tức bóp ra tay. Hôm qua cậu mới đi siêu thị mua một loạt đồ dùng hàng ngày, dầu xả này là hàng nhập ngoại của Đức, nghe bảo có khả năng hồi phục tóc bị hư tổn do nhuộm trở nên óng ả, cũng không biết hiệu quả thế nào.

Bóp một đồng dầu ra rồi xoa đều trong lòng bàn tay tạo bọt, sau đó cẩn thận vuốt lên tóc, ngón tay không nhanh không chậm ấn tóc xuống, cố gắng để tóc hấp thu tuyệt đối hàng ngoại đắt tiền —— hmm, mùi của dầu xả ngoại này có vẻ là lạ, không có mùi hoa quả trái cây, ngược lại...

Người đột nhập thấy toàn bộ cảnh xuân trong phòng tắm, không có ý thức tự giác lui ra, ngược lại tựa vào tường hứng thú nhìn.

Tô Tiểu Hổ chiều cao cân đối, bởi thường xuyên phơi nắng chơi bóng rổ nên nước da có màu lúa mạch khỏe mạnh, da thịt thiếu niên bóng loáng ónh ánh.

Lúc xả nước mùi dầu có phần gay mũi, Tô Tiểu Hổ thấy cảm giác trên da đầu có hơi khác thường, cảm giác châm chích tê ngứa hơi khó chịu.

Cậu rửa mặt, cầm khăn lên lau một chút, liếc mắt nhìn ‘dầu xả’ mình vừa dùng, chợt như bị sét đánh mà đứng đơ ra tại chỗ, mặt biến sắc..

Cái người đột nhập kia vẫn ung dung khoanh tay ôm ngực nhìn cậu, đôi mắt đen như mực chớp chớp: “Tô huynh tắm xong rồi sao?”

Tô Tiểu Hổ cầm chai ‘dầu xả’ lên, cố nén xung động muốn ném chai vào mặt người kia xuống, môi cong lên lộ ra hàm răng trắng, đáng cười có phần âm u: “Không biết Lý Hắc huynh có biết chữ hay không?”

Lý Hắc chớp chớp mắt, vẻ mặt ngây thơ vô tội: “Hửm? Tô huynh cũng biết tại hạ chỉ biết chữ phồn thể, không đọc được chữ giản thể mà.... Không lẽ đã xảy ra chuyện bất trắc?”

Tô Tiểu Hổ suy nghĩ một chút, vị này mặc áo trực chuyết xanh, là khách không mời từ triều Đường xuyên không tới, đúng là không thể đọc được văn tự thể kỷ hai mươi mốt, khí thể tra tội giảm phân nửa, khóc không ra nước mắt chỉ vào ba chữ xanh biếc to đùng trên chai: “Lý huynh, đây là cao tẩy lông!”

Đôi mắt đen như mực của Lý Hắc chớp chớp, lại chớp chớp, nở nụ cười ôn thuận: “A, ba chữ kia tại hạ biết! Chữ ‘Cao tẩy lông’ triều Đường cũng viết như vậy! Hóa ra phồn thể cũng không quá khác giản....”

Lý Hắc còn chưa dứt lời đã bị Tô Tiểu Hổ ném chai tẩy lông bộp vào mặt, hoa lệ anh dũng hy sinh

~~.o.

Áo trực chuyết

2. Chương 2

Lần đầu tiên Tô Tiểu Hổ nhìn thấy Lý Hắc, ấy là một buổi sáng cuối tuần.

Lực hấp dẫn của giường quá lớn không dậy nổi, cậu mơ mơ màng màng xoay người, chợt cảm thấy cánh tay hạ xuống chạm phải thứ gì đó, mơ màng mở mắt ra.

Ánh mắt sâu như sơn thủy cùng gương mặt trắng như bạch ngọc của Lý Hắc phóng đại trước mắt, chớp mũi chạm vào mặt, người nọ tò mò quan sát cậu.

Tô Tiểu Hồ ngáy người trong thoáng chốc, day day mắt, lại day day mắt: Xong rồi, ngủ nhiều quá sinh ảo giác rồi.

Người nọ một thân trường bào xanh, tóc búi cao đột nhiên nhoẻn miệng cười, giọng nói từ tính vang bên tai: “Vị huynh đài này, chẳng hay nay là năm bao nhiêu?”

Tô Tiểu Hồ lại sững ra, hai mắt nhắm nghiền, tiếp tục ngủ: Không có chuyện gì không có chuyện gì, lát nữa tỉnh dậy sẽ lại bình thường, ai mà chẳng mơ thấy mấy cảnh kì quái chứ!

Một giờ sau, Tô Tiểu Hồ mở mắt, chỉ thấy một cổ nhân tóc dài phát phơ đang ngồi bên giường nghịch mái tóc mới nhuộm màu nâu râm nắng của cậu: “Ồ? Huynh đài là người Đột Quyết sao? Tóc huynh đài thật giống bộ lông hổ cẩu nhà tại hạ.” (Đột Quyết: dân tộc thiểu số thời cổ, ở Trung Quốc, sau bị nhà Đường tiêu diệt/ hổ cẩu: chó vườn)

Tô Tiểu Hồ cắn một cái vào cánh tay trắng như ngọc của người nọ, phẫn hận nói: “Nhà người mới là hổ cẩu, cả nhà người đều là hổ cẩu!!”

Lại một giờ qua đi, Tô Tiểu Hồ kiểm tra cẩn thận cửa trong nhà không có vết tích cây mở xong, cuối cùng cũng bình tĩnh chịu nghe Lý Hắc kể lại thân thế cảnh ngộ của mình.

Lý Hắc nói mình là người thời Đại Đường năm Thiên Bảo, bởi nhặt được một tấm ngọc thạch có viết “Thời không xuyên việt giả” mà có thể tự do xuyên không, cũng do cơ duyên xảo hợp mà xuyên tới nơi này.

Tô Tiểu Hồ : “Đại Đường? Năm Thiên Bảo? Lý Hắc? Lý Bạch là gì của cậu?”

Lý Hắc cười nói: “Thái Bạch chính là từ huynh của tại hạ. Sao, Tô huynh từng nghe danh từ huynh của tại hạ sao?”

Khóe miệng Tô Tiểu Hồ giật giật, vươn tay kéo kéo mái tóc dài bên hông người nọ —— kéo không rút, quả nhiên là tóc thật: “À, ha ha, từ huynh của cậu rất nổi tiếng, ha ha ...”

Tô Tiểu Hồ nhanh chóng chấp nhận sự thực Lý Hắc là người thời xưa xưa xưa xưa xuyên không tới.

Lý Hắc móc miếng ngọc bội đeo trên cổ có khắc chữ “Thời không xuyên việt giả” ra cọ cọ chà xát, nhắm mắt lẩm nhẩm đọc chú, một người to đùng sống sờ sờ “Chiuuu” một cái biến mất ngay trước mặt Tô Tiểu Hồ.

Tô Tiểu Hồ ghen hòng nhìn trân trối, thử vươn tay ra sờ trong không khí, cánh tay không chút trở ngại nào mà xuyên qua —— Được rồi, đây chắc chắn không phải một loại kỹ năng ẩn thân đặc biệt. Cái này so ra còn đặc sắc hơn ảo thuật của David Copperfield nhiều!

Nhưng mà chưa đầy một tháng sau, đến khi Tô Tiểu Hổ thành công thôi miên bản thân đây chẳng qua chỉ là một cảnh kì quái trong mơ thì Lý Hắc lại xuất hiện.

Tô Tiểu Hổ đẩy cửa nhà, thấy cậu đạo sĩ kia tò mò chọc điều khiển TV trên bàn.

Chọc vào nút màu đỏ một cái, “Xèo!” TV bật lên. Lý Hắc giật mình hoảng sợ, cơ thể thon gầy run lên, luống cuống cầm điều khiển từ xa ấn loạn xạ.

“Xèo!” TV lại tắt.

Tô Tiểu Hổ trông thấy một màn này, nhin không được bật cười ha hả, ném túi đồ trên người xuống sô pha, như người quen mà lên tiếng chào: “Lại gặp rồi.”

Lý Hắc vẫn như lần đầu tiên gặp mặt, gương mặt nhỏ nhắn trắng nộn, lúc cười lộ ra một bên má lúm đồng tiền, vô cùng dễ thương: “À, à phải rồi, tại hạ có mang theo một phần lễ mọn tới cho Tô huynh, chỉ là một chút tấm lòng thành.”

“Ồ?” Hai mắt Tô Tiểu Hổ sáng lên, “Là gì vậy?” Dù cho chỉ là một chiếc chén nhỏ thời Đường thôi, bán cho mấy người buôn đồ cổ cũng phải được một khoản lớn.

Lý Hắc móc bọc giấy trong lòng ra —— lễ mọn quả nhiên rất nhỏ. Trong bọc giấy là một cái bánh bơ được nén xuống.

“Chẳng là hai hôm trước tại hạ xuyên tới triều Nguyên, được ném đồ Mông tộc làm. Bên trong có trộn với phô mai sữa dê, rất mới lạ, cố ý mang tới cho Tô huynh nếm thử.”

Trán Tô Tiểu Hổ vạch vài hắc tuyến, cảm miếng bánh bơ đưa lên miệng, lại nghĩ đây là đồ mấy trăm năm trước, nhất thời không bỏ vào miệng được, lại buông xuống.

Lý Hắc thành thật mở to mắt nhìn: “Tô huynh không ăn?”

Tô Tiểu Hổ gật đầu cười khan, đưa bánh bơ qua: “Cậu ăn, cậu ăn đi.”

Lý Hắc cũng không khách khí, hưng phấn nhận lấy miếng bánh bơ bỏ vào miệng, vụn bánh theo khéo miệng mà rơi xuống, dưới đất đầy những vụn bánh.

Sau đó Lý Hắc trở thành khách quen nhà Tô Tiểu Hổ, cứ dăm ba ngày lại tới chơi một chuyến, có hôm buổi sáng biến mất trong phòng bếp, buổi chiều lại xuất hiện ở phòng khách.

Tô Tiểu Hổ tò mò hỏi: “Lý Hắc huynh còn có thể xuyên tới những năm nào nữa?”

Lý Hắc gãi búi tóc trên đầu: “À, có lẽ đầu cũng có thể, chỉ là tại hạ sử dụng chưa thuần thục, vẫn chưa nắm được mấu chốt, không biết tại sao thường xuyên tới nhà Tô huynh. Chẳng hay chỗ này của Tô huynh có thứ gì thu hút miếng ngọc bội này, nên dẫn tại hạ tới đây chăng?”

Thế là Tô Tiểu Hồ lục tung đồ trong nhà, tìm tất cả những thứ khả nghi ra.

Ví dụ như chiếc bút máy từ thời dân quốc, Tô Tiểu Hồ đặt nó lên mái nhà, cứ dăm ba ngày là lại đi lên xem một chút, nhưng Lý Hắc vẫn chuẩn xác không nhầm, đến giờ cơm tối lại xuyên vào trong nhà Tô Tiểu Hồ; ví dụ chiếc vòng ngọc mẹ Tô Tiểu Hồ để lại, Tô Tiểu Hồ giấu nó dưới gầm ghế xe, nhưng nửa đêm quay người lại, trông thấy đôi mắt sâu thẳm của Lý Hắc trong bóng đêm, dọa cậu thiếu chút nữa hồn bay phách tán; lại ví dụ như Tô Tiểu Hồ cho anh em mượn đĩa phim ma “Nửa đêm kinh hồn”, mãi năm ngày sau vẫn chưa thấy Lý Hắc xuất hiện, Tô Tiểu Hồ kéo anh bạn vành mắt đen xì ra một góc vắng không người, tỏ vẻ thần bí hỏi: “Anh em, nhà chú gần đây có xuất hiện ai kì lạ không? Kiểu như nửa đêm trở mình thấy có người nằm lù lù bên cạnh chú.” Làm người kia sợ đến ba ngày mất ngủ.

Nhưng mà cuối cùng đây vẫn là một bí ẩn, Tô Tiểu Hồ vắt nát óc cũng không tìm ra được bảo vật gì không tầm thường trong nhà, đành phải thôi. Ngược lại, Lý Hắc càng năng tới hơn, tình cảm hai người được bồi dưỡng cứ như vậy mà tốt lên.

3. Chương 3

Tuy nói cao tẩy lông sẽ không có tác dụng ngay, nhưng Tô Tiểu Hồ rất sợ xảy ra thảm kịch như “Qua cầu tóc bay, soái ca đẹp giai biến thành đại thúc Địa Trung Hải”. Cậu mò lấy mũ lưỡi trai, vội vội vàng vàng đi xuống lầu tìm Trương cạo đầu.

Trương cạo đầu vừa thấy cậu, liền đề cử cắt đầu đinh nhuộm màu tím đậm, Tô Tiểu Hồ cụt hứng phát tay: “Cạo cả đầu!”

Trương cạo đầu hết sức nghi ngờ nhìn cậu một cái. Thằng nhóc này đó giờ thích nhất là thay đi đổi lại kiểu tóc, nay vàng mai đỏ, còn chọn cái salon Tóc Đẹp đắt muốn chết, hận không thể cướp ngân hàng đi làm tóc, xoẹt vài đường kéo mà thu những hai trăm tệ — trong khi anh đây cạo cả đầu chỉ thu hai tệ thôi, thế mà thằng nhóc này còn khinh thường!!!!

Tô Tiểu Hồ buồn thui ruột nhìn từng cọng từng cọng tóc mình bay xuống, trong lòng thầm rửa tên Lý Hắc chết tiệt kia, cậu hận nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể lột da róc xương ăn tươi nuốt sống vào bụng!

Cạo trọc đầu xong, lúc Tô Tiểu Hồ đi ngang qua salon Tóc Đẹp thì dừng lại vài giây, vọt vào trong mua một mái tóc giả dài tới thắt lưng, sau đó nghênh ngang đi ra dưới ánh mắt khác thường của nhân viên.

Ông đây cũng muốn làm cổ nhân!! (*cổ nhân: người xưa*)

Cậu về nhà, quả nhiên Lý Hắc vẫn còn đang ở trong phòng chờ cậu, vừa thấy cái đầu bóng loáng của cậu, hai mắt Lý Hắc sáng lên: “Không tồi không tồi, từ nay về sau siêu phàm thoát tục, thí chủ sẽ không phải vướng bận hồng trần nữa..”

Tô Tiểu Hồ ném mái tóc giả xuống: “Biến! Mau búi tóc cho ca ca!”

Lý Hắc cười híp mắt kéo kéo mái tóc giả: “Tô huynh muốn tại hạ biến, hay muốn tại hạ ở lại?”

Tô Tiểu Hồ vươn một tay ôm cổ Lý Hắc kéo tới trước gương: “Tới tới tới, búi cho ngu huynh kiểu tóc giống cậu, thế này ra đường chói lóa tỏa sáng hơn nhiều!”

Lý Hắc giúp cậu búi tóc xong, Tô Tiểu Hồ soi trái nhìn phải một hồi, quả nhiên rất có phong độ công tử đẹp giai!!!

Cậu lại lột áo khoác ngoài của Lý Hắc ra khoác lên mình, lại một lần nữa nhìn vào gương, rất có phong thái nam chính cổ trang.

Lý Hắc cười híp mắt giúp cậu cài lại áo: “Ngược rồi ngược rồi, vạt áo phải lên trước, để vạt áo trái lên trước sẽ chết người, là điềm xấu!”

Tô Tiểu Hồ ngoan ngoãn duỗi tay lên để Lý Hắc giúp cậu cột đai lưng giữ vạt áo, cậu hưng phấn nắm lấy cánh tay Lý Hắc: “Lý huynh, tôi cũng muốn xuyên không một lần, huynh dẫn tôi xuyên không cùng có được không?”

Mặt Lý Hắc tươi rói: “Ồ? Tô huynh muốn tới phương nào?”

Tô Tiểu Hồ suy nghĩ một hồi: “Ồm, đó giờ tôi vẫn thích thơ của Nam Đường Hậu Chủ Lý Dục, không bằng Lý huynh dẫn tôi đi xem hậu chúa thế nào?”

Đôi mắt long lanh của Lý Hắc chớp chớp: “Ai nha, Tô huynh tìm tại hạ là đúng người rồi. Lý Dục chính là từ thúc của tại hạ, không ngờ ngày nay từ thúc lại được người đời xưng là “Nam Đường Hậu Chủ”.”

Khóe miệng Tô Tiểu Hồ giật giật: “Lý Dục là chú của cậu? Lý Bạch là anh của cậu? Vậy chẳng lẽ Lý Bạch là con của Lý Dục?”

Mắt Lý Hắc cong cong như vầng trăng lưỡi liềm, ngón út trắng nõn giơ lên bên môi: “Suýt... đó là bí mật không thể nói, tại hạ chỉ nói cho mình Tô huynh biết thôi đấy, Tô huynh ngàn vạn lần đừng nói ra.”

Tô Tiểu Hồ ngất.

.o.

Lý Bạch (701-762) tự Thái Bạch, là một trong những nhà thơ danh tiếng nhất thời thịnh Đường nói riêng và Trung Hoa nói chung

Nam Đường Hậu Chủ (chữ Hán: 李煜; 937-978), tên thật là Lý Dục, là vị vua cuối cùng nước Nam Đường thời Ngũ Đại Thập Quốc trong lịch sử Trung Quốc

*Về phần cao tảo lông: thật ra dịch chính xác hơn thì là kem, chữ kem và chữ cao trong tiếng Trung là một, đều chỉ chất đặc, mình nghĩ thời Đường còn chưa có kem nên để là cao.

4. Chương 4

Tô Tiểu Hồ sống chết đòi Lý Hắc cho cậu xuyên không, Lý Hắc không còn cách nào, đành phải đồng ý: “Ô huynh phải chuẩn bị sẵn tâm lý, xuyên không là một chuyện vô định khó lường, khó tránh khỏi phát sinh tình huống xấu hổ hoặc nguy hiểm.”

Tô Tiểu Hồ sờ sờ mũi: “Cái gì nguy hiểm cơ?”

Lý Hắc nói: “Ví dụ như xuyên tới khuê phòng của nữ nhi, ví dụ như xuyên tới xuân trường của hoàng đế, lại ví dụ như đột nhiên xuất hiện lúc lên triều, nói không chừng sẽ dọa một hai quan viên thân thể không tốt.”

Tô Tiểu Hồ nhớ lại mấy lần người này đột nhiên xuất hiện trong phòng tắm hoặc phòng ngủ, tỏ vẻ đã hiểu sâu sắc. Sau đó cậu lại hăng hái: “Lần xuyên không thú vị nhất của Ô huynh là gì?”

Lý Hắc nghiêng đầu suy nghĩ một chút, chớp chớp đôi mắt tròn: “À.. đó là những năm cuối Đông Hán[1], tại hạ xuyên tới chốn sơn lâm, chợt nghe thấy phía trước vang lên tiếng ồn ã, dường như phía trước đang có một trận chiến lớn. Tại hạ vội vã leo lên núi đá, quả nhiên thấy phía dưới có sáu người quần chiến. Đến khi hỏi người bên ngoài xem sáu người kia là ai, người nọ đáp: Nhất Lữ nhị Triệu tam Diên Vi, tứ Quan ngũ Mã lục Trương Phi...”[2]

Trán Tô Tiểu Hồ vạch đầy hắc tuyến: “Lữ Bố và Triệu Vân đánh nhau? Huynh chắc chắn họ gặp nhau chứ?”

Lý Hắc cười ha hả: “Ày dà, tại hạ nói thế nào thì Ô huynh nghe thế ấy đi!”

Tô Tiểu Hồ sâu sắc gật đầu: Đến Lý Dục còn nói là con trai Lý Bạch được thì còn cái gì mà người này không bịạ được nữa cơ chứ?

Hai người chuẩn bị xuyên không xong, Lý Hắc nói: “Ôm tại hạ chắc một chút, lát nữa gió lớn, không bám chắc nhờ Tô huynh lạc tới thời khác thì chết dở.”

Tô Tiểu Hồ gật đầu, hai tay ôm chặt Lý Hắc.

Lý Hắc lấy ngọc bội ra chà xát, nhắm mắt lẩm nhẩm. Tô Tiểu Hồ chỉ thấy hình ảnh trước mắt nhất thời bị bóp méo, gió bắt đầu nổi lên.

Gió thổi lớn dần, mái tóc giả của Tô Tiểu Hồ tung bay trong gió, sợ gió cuốn bay tóc giả, một tay kia của cậu giữ lấy tóc, như vậy chỉ còn một tay ôm Lý Hắc, khó tránh khỏi ôm không thể chặt.

Đột nhiên Lý Hắc xoay người, ôm chặt lấy hông cậu, cảm vùi vào hốc cổ cậu. Sau đó hai người chuyển sang tư thế ôm nhau thân mật, gió thổi mạnh cuốn bay tất cả, lại không thể chia cắt hai người đang ôm chặt nhau.

Gió từ từ nhỏ dần, xung quanh mơ hồ như tiên cảnh. Thanh âm xung quanh tựa như tiếng radio bị hỏng mà ngắt quãng lúc liên lúc đứt, mơ hồ trông thấy bóng người, lại mơ hồ như không thấy ai.

Tô Tiểu Hồ nhận ra tay chân Lý Hắc quán chặt lấy người mình, bỗng nhiên đỏ mặt, vỗ vỗ bộp bộp ‘gấu túi’ trên người: “Này, Lý huynh, hình như chúng ta đến nơi rồi.”

Đầu Lý Hắc chui ra khỏi hõm vai cậu, lúc này mới chịu buông tay xuống.

Tô Tiểu Hồ nghi ngờ nhìn cảnh vật lúc ẩn lúc hiện xung quanh, tựa như màn hình tivi tín hiệu yếu: “Đây là nơi nào vậy?”

Lý Hắc chớp mắt mấy cái: “À, đây là trạng thái sắp xuyên không xong, ta chuẩn bị tới nơi, chờ một lát cho cảnh rõ hơn.”

Tô Tiểu Hồ đợi một lúc, quả nhiên cảnh sắc xung quanh từ từ rõ lên, phía trước xuất hiện thiên quân vạn mã hỗn loạn. Tiếng động mỗi lúc một lớn, mơ hồ nghe thấy tiếng vó ngựa và tiếng đâm chém.

Hai người đối mặt nhìn nhau, Tô Tiểu Hồ lắp bắp mở miệng: “Không.. không thể nào...”

Lý Hắc cứng đờ gật đầu: “Hình như.. là thật...”

Lời còn chưa dứt, Tô Tiểu Hồ chỉ thấy tiếng đao chém gió gào thét bên tai, khóe mắt trông thấy một thanh đao lóe lên hàn quang hướng về phía mình, sống lưng nhất thời cứng ngắc, giờ muốn trốn cũng không kịp rồi.

“AAAAAA!”

Tô Tiểu Hồ khóc không ra nước mắt nhắm mắt lại: Ngọc hoàng đại đế phạt tổ như lai, sớm biết xuyên không sẽ bị chém con đã đi tới Thiếu Lâm học thiết bổ sam rồi quay về, đỡ tốn công cạo trọc đầu!! [3]

Phía sau vang lên tiếng đánh nhau, chuôi đao kia mãi không bỏ xuống.

Tô Tiểu Hồ trợn tròn mắt, chỉ thấy Lý Hắc một thân khoan bào đá bay chuôi đao trong tay một gã mặc giáp màu vàng đất, sau đó thân thủ linh hoạt đập bay mấy người xung quanh, sau đó quay về kéo Tô Tiểu Hồ đang đứng sững như cọc gỗ: “Chạy mau!!” (*khoan bào: áo rộng*)

Vũ khí trên sa trường không có mất, đôi bên giao chiến khó tránh khỏi chuyện ngộ thương quân mình, huống hồ Tô Tiểu Hồ và Lý Hắc chẳng phải quân ai. Tình hình hiện tại quả thật giống “chuột chạy qua đường”, hề thấy là chém. Lý Hắc thân thủ tốt, kéo Tô Tiểu Hồ tránh trái né phải, không ăn đao nào cả.

Tô Tiểu Hồ vừa chạy vừa thở hổn hển: “Lý, Lý huynh, chúng ta mau, mau xuyên tới nơi khác đi!”

Lúc này Lý Hắc mới nhớ ra, một tay kéo Tô Tiểu Hồ chạy trời chết, một tay lôi ngọc ra lăm nhăm.

Tiếng binh mã bốn phía xung quanh nhỏ dần, một con ngựa đứng thẳng lên hí vang, mắt thấy móng ngựa sắp đập vào người Lý Hắc, đột nhiên cả người cả ngựa biến mất không dấu tích.

Lý Hắc thở phào nhẹ nhõm, cười đầy xấu hổ: “Hề hề, cũng may mà có Tô huynh thông minh, tại hạ quên mất còn cách này.”

Cơn gió lớn lại kéo tới, Lý Hắc lại như con gấu túi ôm chặt người Tô Tiểu Hồ, hai người xoay vài vòng trong gió, cuối cùng cũng rút xuống một chỗ.

Tô Tiểu Hồ căng thẳng nhìn chằm chằm màn sương trắng bốn phía xung quanh, sợ đột nhiên lại có một thanh đao từ sương mù bay ra. Nhưng mà sương tan hết, đập vào mắt là cảnh núi xanh nước trong, đất trời bao la.

Lý Hắc leo từ người Tô Tiểu Hồ xuống, nhìn cảnh vật xung quanh, ngạc nhiên: “A!!”

Tô Tiểu Hồ thắc mắc: “Lý huynh từng tới đây sao?”

Lý Hắc sờ sờ chóp mũi, chỉ chỉ căn nhà tranh cách đó không xa: “Tô huynh, đây chính là hàn xá của tại hạ.”

Căn nhà tranh được dựng ở nơi sơn thủy giao nhau, lưng sơn mặt thủy, ngẩng mặt là núi xanh cúi đầu là

nước biếc, quả là nơi khiến người khác sướng khoái dễ chịu.

Tô Tiểu Hồ liếc mắt nhìn gương mặt trắng nõn thanh tú của Lý Hắc, lầm bầm nói: “Chẳng trách đẹp như vậy..” Sống nơi sơn thủy hữu tình thế này, sao có thể không đẹp được?

Lý Hắc không nghe rõ, kéo Tô Tiểu Hồ đi tới căn nhà tranh: “Đã tới đây rồi, mời Tô huynh vào nhà uống chén trà.”

Nhưng vào nhà tranh rồi, Tô Tiểu Hồ mới thấy bên trong căn nhà vô cùng đơn sơ, chén bát gáo chậu chất đống, trên chiếc giường gỗ phủ một lớp bụi mỏng.

Lý Hắc lật tung khắp nơi tìm lá trà, Tô Tiểu Hồ lầm bầm: “Đây là cuộc sống của đàn ông độc thân thời xưa sao?”

Lý Hắc tìm một hồi: “Ày, để đâu mất tiêu rồi?”

Ngón tay Tô Tiểu Hồ quẹt dọc mép chén, nhìn lớp bụi dày dưới tay, không khỏi lú lười: “Phải rồi Lý huynh, ban nãy tôi mới biết võ công của Lý huynh tốt như vậy, luyện thế nào vậy?”

Lý Hắc lật từng cái nồi lên một, không thấy lá trà đâu, lại lật từng bộ áo cũ chất thành chồng: “Ày, cái này... Tại hạ chưa kể cho Tô huynh sao, phi tướng quân Lý Quảng chính là mẫu đệ của tại hạ, tại hạ học công phu của mẫu đệ từ nhỏ..”[4] (*mẫu đệ: em của mẹ, tức là cậu*)

Tô Tiểu Hồ choáng váng, tay phải chống má nhìn thân ảnh gầy gò của Lý Hắc đang đi tới đi lui tìm đồ trong nhà tranh: “Lý Bạch là con trai Lý Dục, Lý Quảng là cháu trai Lý Dục, là đường đệ của Lý Bạch... chà.. quan hệ họ hàng thật quá phức tạp.”

Lý Hắc quay đầu lại, đôi mắt đen láy ánh lên tia sáng lấp lánh, mặt mày tươi rói, ngón tay đặt bên môi: “À.. đó là một...”

“Bí mật không thể nói! Tôi biết mà!” Tô Tiểu Hồ bị người này chọc cười: “Hmm, không có trà thì thôi, khỏi cần.”

Đúng là Lý Hắc không tìm được trà thật, thế là thuận tay nhặt rơm bên góc tường bỏ vào trong ấm: “Thật sự xin lỗi, Tô huynh chịu thiệt thòi rồi, chỉ có thể lấy cỏ thay trà tỏ kính ý.”

Khóe miệng Tô Tiểu Hồ giật giật: “Ấy ấy, không cần không cần đâu. Lý huynh đãi khách quả không tầm thường! Khỏi khỏi khỏi, tại hạ không khát một chút nào, thật sự không cần..”

Hai người nói cười một hồi, chạy tới bên bờ sông nằm.

Ánh dương sáng ngời chiếu xuống nhuộm một sắc vàng cho non xanh, nắng mai nhảy múa trên mặt hồ trong veo ánh lên những sắc vàng, không khí trong lành mà tươi mát.

Tô Tiểu Hổ sống tới bây giờ chưa từng thoải mái thả lỏng người như vậy, cậu nghiêng đầu quay sang nhìn sườn mặt Lý Hắc. Gò má trắng hồng của Lý Hắc cũng nhuộm sắc nắng, hàng mi dài in bóng nắng che đi đôi mắt long lanh sắc nước.

Tô Tiểu Hổ nhìn đến ngây dại, cảm lòng chẳng đành mà vươn tay xoa lên gò má y: “Tiểu Hắc.. bình thường đều ở một mình như vậy sao?”

Lý Hắc nghiêng mặt sang một bên, đôi mắt dập dềnh nước thu trong treo nhìn cậu, giấu đi chút ý cười, điểm vài giọt hiu quạnh: “Ày, người thân của tại hạ không phải đại tướng quân thì cũng là tiểu hoàng đế với thi nhân dạo chơi thiên hạ, hoài bão sao giống người phàm được, sao chịu ở trong căn nhà tranh này làm bạn với tại hạ.”

Tô Tiểu Hổ cười cười, định bảo đừng giỡn nữa, cha mẹ cậu đâu? Đột nhiên nhận ra: Người xưa vâng nhất là lời cha mẹ, sống không cách xa! Lý Hắc hết chạy trời nam rồi lại tới đất bắc, ngang dọc muôn thời, một tháng thì hơn nửa thời gian là ở nhà cậu, như vậy liệu có người thân sao?

Nụ cười trên môi Tô Tiểu Hổ thu lại, đang định nói đôi câu an ủi Lý Hắc, nhưng lời đến khóe miệng lại bị nụ cười trong trẻo của Lý Hắc làm nghẹn lại.

Một lúc sau, cậu lại nở nụ cười sáng lạn: “Này, cậu xem tôi họ Tô, không thể làm huynh đệ cậu được. Nếu cậu bằng lòng, từ nay về sau tôi cùng cậu đi du lịch muôn thời, làm một đôi lữ khách xuyên không, cậu xem có được không?”

Lý Hắc mở to mắt nhìn, đôi mắt trong veo dưới ánh mặt trời khẽ gợn sóng. Lý Hắc xoay người một cái, chống tay lên ngực Tô Tiểu Hổ, buồn bã nói: “Thật ra đã lâu rồi tôi không về đây.”

Tô Tiểu Hổ ngạc nhiên hỏi: “Vì sao?”

Lý Hắc nói: “Có lẽ là tự tôi không muốn về thôi. Ở đây non xanh nước biếc phong cảnh vô hạn, nhưng tôi lại luôn thấy thiếu gì đó. Thật ra trước mỗi khi xuyên không trong lòng tôi đều mơ hồ có một ước vọng. Lúc tôi muốn gặp anh hùng sẽ xuyên tới thời Tam Quốc, lúc tôi muốn nhìn thời hưng thịnh phồn hoa sẽ xuyên tới thời Thịnh Đường; hôm nay dẫn cậu theo, không biết tại sao đột nhiên tôi lại muốn về nhà.”

Tô Tiểu Hổ đặt tay lên lưng Lý Hắc, vỗ nhẹ nhẹ.

Cơn gió nhẹ thổi qua, ánh kim trên mặt nước khẽ gợn sóng, bọt nước nhẹ bắn lên bờ, cái mát lạnh dịu êm chạm vào người đến thư thái.

Hai trái tim vô tình trong nháy mắt cùng trầm luân, cứ như vậy mà nương nhờ lẫn nhau.

Lý Tiểu Hắc cuộn tròn người trong lòng Tô Tiểu Hổ, đôi mắt cong như vầng trăng khuyết: Đây, thật ra mỗi lần tôi nghĩ tới ‘ấm áp’, lại được đưa tới bên cạnh cậu...

.o.

[1]Đông Hán (25-220): triều đại do Quang Vũ Đế lập nên, đóng đô ở Lạc Dương, cũng gọi là Hậu Hán.

[2]Nhất Lữ (Bố) – nhị Triệu (Vân) – tam Diên Vi – tứ Quan (Vũ) – ngũ Mã (Siêu) – lục Trương Phi: Câu này trích sáu vị tướng đầu tiên, nằm trong bảng thống kê 24 vị tướng Tam Quốc dựa vào võ nghệ.

[3]Thiết bố sam hay còn gọi là “áo giáp sắt”, là bài tập luyện vai, ngực, lưng cho thành cứng như sắt, không luyện bụng.

[4] Lý Quảng(?-119 TCN): còn có biệt danh là Phi tướng quân, là một võ tướng dưới thời nhà Hán trong lịch sử Trung Quốc, người Lũng Tây, nổi tiếng với biệt tài cưỡi ngựa bắn cung.

5. Chương 5

Thời: Đại Đường.

Địa điểm: Trường An.

Lý Bạch ngênh ngang vào quán rượu, vỗ bàn cái bốp: “Tiểu nhị, cho hai bình nữ nhi hồng!”

Một tiểu đạo sĩ mặc trường bào màu xanh và một tiểu hòa thượng đầu trọc lốc ngồi bàn phía trước liếc mắt nhìn nhau, cười híp mắt đi tới ngồi xuống bên cạnh Lý Bạch.

Tiểu hòa thượng nói: “Vị huynh đài này, gặp nhau nghĩa là có duyên phận, không bằng tiệc rượu lần này để tiểu đệ mời huynh đài đi!”

Không đợi Lý Bạch trả lời, tiểu đạo sĩ reo lên: “Đường huynh đường huynh, huynh đồng ý đi!”

Lý Bạch được ăn không phải trả tiền cả kinh: “Đường huynh? Ta có huynh đệ như ngươi từ khi nào?”

Tiểu đạo sĩ cười híp mắt lộ ra hàm răng trắng: “Huynh họ Lý, đệ cũng họ Lý, hai ta cùng dòng họ rồi. Huynh lớn tuổi hơn đệ, cho nên huynh là huynh trưởng. Nếu không gọi là đường huynh thì gọi là cái gì?”

Lý Bạch suy nghĩ một chút, thấy cũng có đạo lý.

Tiểu đạo sĩ hào sảng gọi một bàn rượu và thức ăn, rượu ngon tất nhiên không thể thiếu, vậy cá tổ yến cũng bày la liệt rục rở đủ loại.

Lý Bạch líu lười: “Tiểu huynh đệ khách khí như vậy?”

Tiểu hòa thượng cười nói: “Lý huynh đã không ghét bỏ mà thưởng thức mỹ tửu cùng bần tăng như này, há phải tiếc tiền bạc? Nếu Lý huynh bằng lòng, vậy viết thơ lên quạt coi như quà đáp lễ, Lý huynh thấy sao?”

Lý Bạch uống một chén rượu lót bụng, nhất thời văn chương lai láng, hào sảng đập bàn: “Được! Chủ quán, xin cho mực bút!”

“Đời người còn dịp nên vui hưởng.. Chớ để chén vàng thẹn nguyệt sông... Ngựa năm sắc, áo vàng thoi...con ơi đổi lấy một vò rượu ngon...” [1]

Bài thơ viết xong, tiểu hòa thượng cười híp mắt nhận lấy cây quạt, gấp lại rồi bỏ vào tay áo, chấp tay làm lễ nói: “Đa tạ.. đa tạ..”

Không đợi Lý Bạch khách khí, tiểu đạo sĩ đứng dậy kéo tay tiểu hòa thượng, cũng vái chào: “Thái Bạch huynh cứ từ từ dùng bữa, bọn đệ không quấy rầy nữa.”

Lý Bạch ngẩn ra: “Hử?”

Chớp mắt một cái, lời vừa nói vẫn còn quanh quẩn bên tai, nhưng tiểu đạo sĩ và tiểu hòa thượng hai người sống sờ sờ cứ như vậy mà biến mất trong không khí.

Lý Bạch sợ run một lúc lâu, ngẩn ngơ sờ sờ trán: “Xong rồi xong rồi, mới uống một chén đã say.”

Lại quay đầu, thấy một bàn rượu đắt tiền còn chưa trả, mắt trợn ngược lên, bắt đầu giả say khướt: “A! Món quý nhạc hầu là thứ yếu~~ không mong tỉnh rượu chỉ mong say~~~”

Thời gian: Thế kỷ 21.

Địa điểm: Trong nhà Tô Tiểu Hồ.

Tiểu hòa thượng Tô Tiểu Hồ cầm cây quạt phe phẩy, nước miếng bên miệng chảy ròng: “Ai nha, Lý Thái Bạch tự tay viết, phát tài phát tài rồi!”

Tiểu đạo sĩ Lý Hắc cười híp mắt ngồi bên cạnh, kiểm kê thu hoạch mấy ngày qua: “Hai váy lục la của mỹ nhân trong hậu cung của từ thúc, quạt từ huynh tự tay viết, một ngọc thạch, một hộp son của đường cô...”

Tô Tiểu Hồ cất cây quạt vào ngực, bế ngang người Lý Hắc lên: “Tiểu Hắc, đi tiếp đi, đi hỏi xin kiếm của mẫu đệ em!”

6.

Có đôi lữ khách xuyên không, ngang dọc vạn năm, chẳng hay bạn có gặp họ?

HOÀN

6. Chương 6

Có đôi lữ khách xuyên không, ngang dọc vạn năm, chẳng hay bạn có gặp họ?

HOÀN

[1] Trích từ bài thơ “Thương tiền tửu” của Lý Bạch.

Thương tiền tửu – bản dịch Nguyễn Phước Hậu

Anh chẳng thấy sao?

Hoàng Hà sóng nước tự trời tuôn

Cuốn cuộn ra khơi ở lại luôn.

Sáng tóc tơ xanh, chiều tuyết bạc,

Mẹ Cha tóc trắng ngăm gương buồn!

Đời người còn dịp nên vui hưởng,

Chớ để chén vàng thẹn nguyệt suông.

Tài giỏi trời cho dùng đúng chỗ

Nghìn vàng tiêu hết có tiền muôn.

Mỗi lần uống đủ ba trăm chén,

Giết mổ dê trâu yến ả thường.

Này ông Sầm, bác Đan Khâu

Cùng mời uống rượu, đừng đâu chén mời.

Có anh ta hát một bài

Xin bạn vì ta hãy lắng tai,

Món quý nhạc hầu là thứ yếu

Không mong tỉnh rượu chỉ mong say.

Xưa nay hiền thánh đều im bặt

Chỉ có kẻ say để tiếng đời

Xưa tiệc Trần Vương cung Bích Lạc

Nghìn đồng một đấu uống vui cười..

Đố ai dám bảo nghèo tiền bạc,

Mua rượu về mau chuốc chén mời!

Ngựa năm sắc, áo vàng thoi

Con ơi đổi lấy một vò rượu ngon.

Để ta cùng bạn diệt muôn thú sào!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chang-trai-vuot-thoi-gian>